



FRÖJDA DIG, DET ÄR ADVENT!

Snö och kallt och halt på vägarna och frestande att stanna hemma. Men, nej, nej, det blir inte december och första advent på riktigt utan en riktig julkonsert i en kyrka, med kör och orkester, orgel och så trumpeter på de allra mest jublande ställena. Så är det bara.

Nästan fullt var det också i S:t Nicolai nyrenoverade kyrka på kvällen klockan sex. Tur att jag var ute i mycket god tid, för jag cyklade förstås till Alla Helgona av gammal vana.

Psalmsång och solosång av den välldrillade Motettkören bjöd på alla de där sångerna som hör till. Med Jenny Tjärnström som dirigent och Inger Dalene vid orgeln blev det som alltid högsta nivå på musicerandet.





Filharmoniska Sällskapetets stråkar under Anne Holmer spelade Händel, och det är lika spännande varje gång med Händel, fast först trodde jag av gammal vana att det var Corelli. Men det är skönt att få slappna av och bara lyssna och njuta och inte behöva veta. Men sedan började minnet vakna. Det **var** ju Händel opus 12 nr 6, alltså samma *Concerto Grosso* som på konserten senast. Eller hur? Men vilken skillnad det blev i mäktighet i denna kyrkoakustik och med en hel orgel till som *basso continuo*. Det liksom svängde måste jag säga, fast jag normalt inte vill känna det så i en kyrka. Och något likande måste kyrkoherden också ha känt, där hon stod några meter från mig längst ner i kyrkan och gungade med, medryckande men bara lite grann, mest i den snabba sista satsen.

Bra att hon också kraftfullt då redan i början nämnt att behovet i juletid är extra stort till diakonikassan. I övrigt var det skönt att denna timme så lite bli påmind om jordiska bekymmer. Och telefon ska man inte bara ha på ljudlöst utan stänga av helt. Förstås. Nu surrade min mitt i allt det vackra om att någon jag aldrig känt ville nå mig från Madagaskar. Knappast var det vise män. Men säkert listiga!



Men allt sådant gick fort över. Och avslutningen är självskriven varje gång för mig. Det måste vara Otto Olssons slagkraftiga förkunnelse att vi ska fröjda oss, ty det är advent. Och så låter han soprانerna gå upp i höjden och toppa G-durackordet på slutet.

Sådant ger kraft att möta tio minusgrader och rimfrost i skägget. Tack till alla medverkande!

Fride Jansson